

THE
LION KING

WIG

Lars Rosenblad

transmutation.se

*Tack kära Universum!
Tack kära Gud!
Tack älskade Hjärtat!*

*Allt jag önskar kommer till mig!
Tack för att allting löser sig! Allting blir alltid bättre och bättre!*

*Jag är fri!
Jag är rik!
Jag är stark!
Jag är trygg!
Jag är säker!*

*Jag är sanningen!
Jag är ljuset!
Jag är kärlek!
Jag är hel!
Jag är en dröm!
Jag är en drömkille!*

*Jag är så otroligt fantastisk!
Jag är så otroligt kärleksfull!
Jag är så otroligt värdefull!*

*Jag är så glad och tacksam för den jag är!
Allt jag gör är bra! Allt är bra med mig!*

*Tack för all vägledning! Tack för allt stöd! Tack för alla drömmar och tack för
all kärlek!*

Jag tror på mig själv! Jag tror på allt! Allting är möjligt!

*Jag är frisk. Jag har alltid varit frisk.
Det enda som gör mig "sjuk" är rädslan. Och det är sjukt!
Den skapar bara spänning. Bara fel sorts.*

Det magiska med avslappning är att när alla insikter får komma fram då är rädslan borta. Då är man inte påverkad längre. Man bara är sig själv.

Lösningen på allt. Vad det än är. Handlar om att slappna av.
Resten löser sig själv genom ren glädje och kärlek.

Kroppen är bland annat som ett enda stort minne för att förhindra att destruktiva saker sker igen. Tex som att agera för fort då hjärtat sade nej. Men allting är ok så länge vi säger förlåt. Vi behöver säga förlåt till vårt eget hjärta..

Vårt hjärta vet ALLTID sanningen. Om du säger något som är av en annan färg så går det inte ihop.

Du måste bekänna färg! :)

Det blir som en gåta! En spännande gåta.

Gåtan går ut på att finna skuld. Leta överallt. Skulden kan gömma sig vart som helst! :D

Om du inte finner någon och du har sökt precis överallt inom dig så är du skuldfri! YEAH!!!!

Gud vad skönt! Detta härliga underbara liv!

Livet är en tecknad film. Fast verklig för oss alla. Allt vi behöver göra är att bekänna färg. Att vara sanna. That's it! Sen kan vi göra vad vi vill så länge vi inte skadar någon. AAAAHHHAA!!!!

Jag tog dig skulden!

Så det handlar inte om en rättegång här. Det gör det aldrig. Men behöves ibland om du inte kan slappna av. Och erkänna färg. '

Vem ska du erkänna för då?

Du tänker så himla länge nu.... Tick tack.... Hehe.....hihi.... Mmmmmm...

JA....njaaa...eller...hmmmm.....

Det börjar bubbla i magen!

..Dig själv.

Ja så är det.

Allting ont som sker i ditt liv är ett resultat av det som du... (ingen stress, jag väntar)

Yes!!! Jag kan det!

Svaret är: En värk från att.. (Ingen stress).. resultatet är inte livsviktigt.
Jävlar! Jag skrev det utanför parantesen!!!

Aja.. Men det gör ingenting. Det är ok. Hahaha Herregud vad gör det.

Men! Tillbaka till svaret hehe.

Svar3t är:

En värk från att inte få ihop det. Vilket i ett irrationellt UNIVERSUM!!!!!!
Är något vansinnigt att ge sig på som människa.

Hahahahaha ja vet. Men alla har ju så ont.

Ja jag vet. Det smärtar mig med.

Varför spänner det så inom mig?

(Det är för att du är redo)

Redo för vadå!!?

Redo = Ridå

Men shit!!! Vad ska jag spela?? Jag har inte förberett någonting!!

(Du ska älskade barn, spela dig själv)

Där du inte låter dig skrämmas av någonting.
Nu kom jag ut från parenteserna! Här är jag nu! Naken att beskåda!

Fast hallå det är ju jag som skriver som är du. Så allt var bara en roll. OK?

Jag funderar så det knakar nu asså..

Du... Jag.... Ett och samma?... Så vem fan är jag!!!!

Börjar det gå upp ett ljus?

Jag är Lars. Det namnet fick jag av min familj.

Men... Jag vet att det var av kärlek. Jag känner det.

Men jag vill välja själv. Så det kanske låter löjligt men har spänt mig ända sedan dess. Det är grundspänningen som sedan växer sig större vilket inte blir så löjligt längre när den blir till cancer. Allting har med tvång att göra. Själva avsikten och motivet är en redan färdig tavla. För att vara med i den så krävs samtycke vilket du inte kan förmedla eftersom du inte utvecklats ännu.

Livet handlar om naturlig utveckling så allt som nu sker blir tvång. Även om vårdande = Tvångsvård.

Ojojjoj... Vad yr jag upplever allt som mig att det är vad men hur...

Låt det komma... Ingen press.

Wow..

Jag har levt som en annan person. Jag var den rollen. Och det blir väldigt spänt eftersom jag alltid bekänner en felaktig färg.

- Men shit. Vilken färg har du då? Om man får fråga.

Men gud vad svårt att välja!!!! Alla är ju så himla fina som dom är.

Jag vill vara alla! O gud jag känner mig helt sjuk..

När jag blundrar så blir det till en verklighet.

- Du söker tröst kära du

Jag vet. Så allt som skapas ifrån det är vadå?

Bra fråga!!! Du frågade :D Det är det som ger allting liv!

Hahaha varför söker jag tröst hela tiden? ENTER

Därför att du älskar din mamma så mycket men skäms för att du kommit ut där du gjorde.

MEN VAFAN!! Hur ska det annars gå till?

Jag kom ju ifrån kärleken själv!

Det var inte vad din pappa visade dig.

Han gav dig yttrycket att kärleken kan tas för givet. Att den är smutsig. Att den inte är av värde.

En kvinna är det finaste som finns. Det spelar ingen roll hur hon ser ut!
Varför är hon det finaste?

Därför hon ger giv.

DEN VILL JAG OCKSÅ VARA!!! VAD HAR HON FÖR FÄRG!!!!

Hon har valt Rosa. Den har hon valt själv.

Hon har valt den eftersom den representerar insidan.

...Wow men gud vad ödmjukt..

Hon äskar alla.

Jag önskar jag fick vara hon.

Kan man ge bort något man inte har Lars?

Nej.

Så det du drömmer om just nu är en djup önskan eller hur?
Kom igen bekänn färg!

Du vill, jag kommer säga det! Nu jävlar smäller det!

Din djupaste önskan är att bara älska alla! Och den enda du behöver är vatten!

Men då går jag ju miste om allting sött! Jag vill inte förlora det!

(Det låter som det söta agerar tröst här)...

Doktor och sjuksköterska rådgör:

Hmmm vad ska vi göra med patienten? Ska vi testa med att ge henne salt?
Nej men det kan väl doktorn inte mena? Vad skulle det hjälpa? Det skulle ju faktiskt ta död på henne?... Jo det är sant det är sant. Men jag tänkte lite granna i linjen med matlagning. Att saltet kan framhäva hennes natur?

Efter att hon är död kanske? Som ett sätt att bevara henne?

Men äsch! Är du rädd för att bli gammal eller?

Ja faktiskt.

- Ok förlåt jag visste inte att du kände så.

Jo. Jag vill bara älska alla för evigt.

- Vad innebär det för dig?

Att alla ska må bra.

Men det kommer dom aldrig att göra så länge de bekänner en felaktig färg.

- Men syster! Detta snack om färg hela tiden. Har vi inte kladdat färdigt nu??

Så sa du inte igår i munskydds förrådet?

Då var du som en annan person. Mycket mera mjuk och såg allt det vackra hos mig,

(Fan nu .. ursäkta men det är dags att hitta sladden och ladda eller ja.. få ström i datorn. Annars blir det ingen mer historia här.) Jag ber om ursäkt.

Asså men.. vem ber jag om ursäkt för? Det är ju bara jag här?

Syster!

- Mjaaa

Asså kom fram du är ju jag.

Let's hear it everybody! Give a big hand för alla roller du kan tänka dig fan mej!

O herregud hur skall jag minnas allt det här?????

Nu tänker jag på skulden igen.. Jag vill inte spela den rollen. Jag vill inte!!!

- Genom att du inte vill så skapar du spänning. Då håller du kvar vid roten.

Tänk vad fint när alla får läsa det här. Jag önskar så himla mycket att bara detta kunde ge alla frihet! Men det är något man måste välja.

Varför väljer så många människor fångenskap? Varför har jag valt det? Det känns inte som ett val? Det känns ju tvärt om??? Som att jag blir tvingad?

Om jag blir tvingad in i en roll så har jag inte valt det själv. Så är det bara.

Eller...?

Vem tvingade mig in i en roll?

Vem höll salt ovanför mitt huvud och sa såhär:

”Du ska spela en jävligt spänd och lättirriterad människa förstår du annars har jag ihjäl dig”

Och jag då som är livrädd tog det på allvar?

Varför då? Jo för att jag är livrädd.

Rädd om livet. Det finaste jag har.

Som blir så svårt att se när man ska spela en roll. Allting spelar så stor roll då. Jag blir inte avslappnad. Och faktum är att jag kanske ökar mitt saltintag och försöker balansera det med mitt sötsug eftersom jag vill så mycket..

Men jag vågar inte eftersom jag inte tror på mig själv.

Och det talar världen om för mig eftersom jag har en stor skylt som hänger runt halsen där det står:

Bortkastas.

Men det är inte sant. Det är faktiskt inte ens en färg. Det är bara stora tjocka dumma bokstäver. Jävla fetisar! Ni kan dra åt helvete där ni hör hemma! Era svarta jävla idioter! Ta er jävla ras och försvinn!

..Men gud hur jag låter?

Jag kanske behöver få i mig lite vatten och något sött? Jag tar en paus.. Hold on.

...(hahaha.. Jag har inte gått iväg jag sitter bara här.. För jag är så glad..

Nu skiter vi i parentesen tycker jag. Jag är sugen på något sött det är jag och jag vill gärna ha ett glas vatten. Åh! Tänk om man kunde blanda dom!
Perfekt!

Wow jag skulle bli världens största miljonär! Att något så enkelt kunde ge så mycket!

Jag önskar att jag aldrig behövde lämna allt det här..

Jag önskar att det kunde vara för evigt.

Det livgivande och söta.

Det som växer och som tror på sig själv. Den som inte är så lättskrämd.

Varför är jag så rädd?

Vad är det som är så farligt?

Jag kan darra av rädsla eller darra av förväntan. Det beror på hur jag ser det.

Det beror på hur hon ser det.

Hon jag vill vara. Hon som bekänner färg.

Kan inte världen bara tala om för mig att.. Jag...Ja...

Världen ser ned på mig.

- Men sluta! Dumheter! Varför skulle den göra det? Världen älskar och accepterar allt! Varenda tavla! Varenda låt! Varenda makaron!

Hahaha jo jag vet det. Men inte alla som bor här tyvärr.
Dom är väldigt spända och kan inte se alla färger utanför sin roll.

- Men dom måste inte spela den?

Nej jag vet. Men vi fastnar i detta eftersom vi lärt oss att det är rätt.

VA! Hur menar du nu?

Vi har fått lära oss i grunden att acceptera något mot vår vilja.

VA! Är det så enkelt!?

Livet är enkelt kära vän. Det är busenkelt.

- Men varför måste jag jobba så jävla hårt då! Jag vet inte ens vem som säger vad så jag kanske inte ens ska ha något bindesträck här?

Jag vill inte jobba.

Det går emot min vilja. Allt det går emot min vilja.

Jag vill bara njuta av livet. Det är det enda jag har och bla bla bla..

Nu suddande jag precis en fläck på datorskärmen. Nyss så var jag på toa och såg mig själv i spegeln och där tyckte jag mitt huvud så så stort ut och dessutom inte så fint utan hår.

Tänk om jag skulle ha peruk. Alltså det skulle kännas så löjligt. Som att jag försöker dölja något.. Vad ska jag dölja? Det uppenbara?

Att jag önskar att jag hade hår?

Nu gråter jag.

Nu är det inte så blablabla längre.

Det ringde precis på telefonen och jag kände inte igen numret. Jag tog för givet att det var en säljare eller från någon myndighet. Jag har så mycket skuld. Jag ignorerar den. Jag slänger alla brev och vill inte se den.

Den är som salt.

Salt som hälls över något som bara vill ha hår. Som bara vill bekänna färg. Som bara vill vara som hon.

Det är ju det jag vill!

Jag vill vara känd som det! Jag vill känna mig som det!

Det går inte att bli erkänd utan att vara sann.

Eller jo.. Det går. Fast i en roll då. Shit vad jobbigt.

Jobbigt i familjen hemma men tänk sedan utanför med allt tryck för att upprätthålla rollen i en ifrågasättande värld.

Gud vad fin jag är som skriver det här. Vad fin jag är som vill dela detta med alla. Det är som att jag sitter i mitten på dagis och mer eller mindre är dagisfröken! Hon med sin värme och acceptans. Hon med sitt fina hår.

Den som pappa behandlade som skräp! Fyfan!!!

Nu sitter jag här som 41 åring och skriver om hår. Kladdiga sjuksköterskor och rimmade doktorer.

Mamma och pappa hade ett namn dom ville ge till mig.

Men det tog min syster bort. Hon valde ett annat.

Hon var 5 år och var kär i en kille som hette Lars.

Det var inte sexuellt. Hur kan det varit det? Hon var bara 5 år.

Jag förstår det fina. Jag förstår tanken. Men jag tror att mitt namn bär mycket skuld.

Tänk om jag inte skrev mer här utan bara. The End. Aj vad mycket osagt!

Jag tror att min mamma och pappa kände sig oförtjänta av mig. Jag tror att dom kände att dom inte var värda något så fint som ett oskyldigt barn. Hur skulle dom kunna vara det när dom var i skuld? Efter allt fruktansvärt dom gjort!

Jag tänkte att jag börjar rada upp allting i ordning här gällande åverkan på allt och alla. Ett sätt där vi verkligen kan specificera och döma dom som dom svin dom varit. Jag kommer att göra detta med så mycket känsla som det bara går så att det känns!!!! Nu JÄVLAR!!! Ska dom få betala för allt..

Ah. Ni hör ju.

Ursäkta. Lars här. Författaren eller whatever. Skaparen if you will.

Jag har burit på ett kors här. Motherfuckers.

Tänkt som bara helvete! Jag har ont i hela ryggen och det börjar sprida sig till händer och fötter. En enda stor jävla anspänning av skuld.

Som ni vägrat att göra något åt som jag och mina barn nu fått ärva.

Som handlar om en enda jävla sak i grunden av hela jävla jorden som får allt att växa och bli till liv.

Att visa tacksamhet och sluta strö salt över det som växer.

Att sluta vara girig och roffa åt sig. Att acceptera och ta hand om sig.

Som hon.

Hon som gör vad hon vill med håret. Hon som gör det eftersom hon inte bär skuld & skam. Hon som blev välkomnad till livet. Hon som inte ansågs vara något som var i vägen. Hon som faktiskt är din syster även med pillesnopp.

För det handlar inte om något sexuellt. Det handlar om att vara som hon.

Som mamma. Varma söta accepterande mamma.

Det är hon du försöker salta in dig själv ifrån. Den är hon som du tror kommer finnas i botten på läskan.

Det är mamma. Kärleken själv. Vill du ha sex med henne?

Nej varför skulle jag ens tänka tanken!!??

Det är det som är så svårt när man blir sexuell. När kärleken mognar från att vara barn till vuxen. Men även det som ställer till allting när vi håller oss själva tillbaka i skuld. Att alltid vara skyldig för allt.

Som. Och lyssna jävligt noga nu. Luta dig in i själva pappret eller datorn eller vafan du nu läser eller hör detta ifrån.

Jag vill inte vara arg men bestämd. Jag kommer inte slå dig och jag kommer inte straffa dig på något sätt. Det är bara du själv som gör det. Så länge du straffar dig själv så kommer detta uppfattas av världen och du får det bekräftat. Det är helt och hållet upp till dig. Men vet om att det blir något som alla andra får ta del av. Något som alla andra som dricker vatten och sträcker på sig får handskas med som ogräs. Ja! Det blir som ogräs i rabatten eftersom vadå? - Din skylt hängande runt halsen 'Bortkastat'.

Du värderar inte dig själv högre än så! Så det är bara att ändra den tanken och alla skulder är poof borta och vi lever som en Disney prinsessa tillsammans med ekorrar och teddybjörnar som kåkar blåbärspaj med vaniljsås utan att en enda blodåder blir igentäppt och vikten förblir densamma.

Ja i teorin. Ja på riktigt. Ja hur lätt som helst. Det skulle inte vara några problem alls om vi inte hade ont någonstans. Om vi inte hade så mycket skulder.

Jag önskar med hela mitt hjärta att jag kunde få bli skuldfri!

- Varför då? Så du kan bli rik och slippa ifrån eller?

Slippa ifrån vadå. Nej det skulle bara ge mig massor med skuld. Även om jag låg på pluss sidan ekonomiskt. Det är bara någonting utanför mig. Det jag önskar att bli av med är någonting likadant!

Jag önskar att bli av med skulden jag bär på inom mig.

Det är ingenting jag behöver jobba på. Det är faktiskt ingenting jag behöver åstadkomma eller spela en ansträngd roll för att bevisa. Jag har ingenting att bevisa min oskyldighet!

..Jag gick precis tillbaka till början och läste det första som står om mig. Det som står skrivet om mig utan en enda åsikt eller dom. Det som gör mig fri från skuld. Det som står skrivet där jag kan blomma ut och vara den jag är.

Äntligen kan jag gå ut ifrån mitt hem med örhängen och målade läppar!
Äntligen kan jag ha en stringkalling och öronskugga! Äntligen kan jag ha en lågsko på ena foten och en med klack på den andra! Äntligen kan jag ha en väska som hela tiden ramlar ned fylld med ännu mera saker som passar i en julgran!

Förlåt. Jag är så ny gällande allt det här. Jag är liksom mitt emellan. En slags övergångsfas. Du förstår..

Jag släpper mer och mer taget om mitt pappa för att bli mer och mer av min mamma.

Hon som lämnade den arga och spända mannen. Hon som alltid lagade mat och tänkte på våra små händer i kylan på vintern. Hon som fortfarande gör det med sina barnbarn och skulle göra precis samma för barnbarnsbarnen. I all evighet! Därför att hon är hon! Hon är kärleken själv.

Den kunde pappa välja att vara. Det valet har han alltid haft.

Men han valde vägen bort ifrån kärlek. Han kanske har haft mycket pengar? Han kanske har haft gott i kylan och någon att klämma på?

Men har han haft känslan av att vilja ge av sig själv till alla? Kanske har han haft svårt med det eftersom han känt mycket skuld.

Den största gåvan vi kan få är gåvan om livet.

Den får vi genom vår mamma. Det går inte annars.

Den tröst vi fått när vi var små hos mamma är något vi söker i allt. Det är vårt allra närmaste och finaste minne av villkorlös kärlek.

När vi blev lite större så kunde vi se hur vacker mamma var. Vi accepterade henne fullständigt och hon var hon! Hon som bekänner färg. Hon som valde rosa som handlar om insidan. Hon som var ärlig och sträckte på sig. Hon som inte kände något skuld och därmed ingen skam för sitt eget liv och den hon är.

Tänk om pappa hade visat det.

Tänk om pappa hade kunnat slappna av och vara tacksam. Så jävla spänd hela tiden. Spelar en sån jävla roll! Den mest krävande rollen i UNIVERSUM!

Varför är den så krävande? Något krävande måste ju vara i relation till hur långt bort det är från att bara vara. Att bara vara sig själv.

Tänk om han bara kunde vara mer som hon.

Som älskar färg. Som älskar allt. Som älskar sig själv.

Som i grunden är tacksam för sitt liv givet av sin mamma.

Mammas högsta önskan är att alla ska må bra. Sen spelar det inte så stor roll. Om alla bara kunde förstå att valet är i grunden vårt. Valet handlar om hur vi väljer att se på oss själva. Något som vi lärt oss utanför och in. Men som vi behöver lära oss inifrån och ut.

För att kunna känna oss mer som hon. Så att hon tillslut ser upp till oss.

Tänk vilken dröm för en mamma! Hon som inte bråkat. Hon som gav mat och värme. Hon som alltid fanns där. Att hennes barn blir till något som kan skapa detta för sig själv men även ger till andra. Även till dom hon inte känner alls.

Det är ett sådant bevis på att man förstår vad kärlek är.

I USA säger dom "Ask not what your country can do for you. But what you can do for your country".

Det handlar inte om att ge upp sig själv. Att låta sig dö. Att låta sig vara något bortkastat.

Men kanske vända lite på tanken och inte se till sin egen förmögenhet utan till användningsområden där det behövs mer att alla ska må bra.

Det ena är "Dad mode" det andra är "Mom mode".

Det första är ego det andra är hjärta.

Mitt namn har burit mycket skuld. Jag kan bli fri ifrån skuld. Det börjar och avslutas inom mig. Dömandets bok är något jag inte ens vill ha i bokhyllan.

Även om alla andras namn utom mitt står där i så skapar det skuld hos mig.

För mig är alla fria. Till och med pappa.

Dömandet jag bär skapar skuld inom mig. Tillslut vet jag inte vart det börjar och slutar utan det enda tydliga blir inkassobreven och skulderna till staten.

Det finns ingen stat som jag är skyldig något. Jag är inte skyldig någonting.

Jag är skuldfri.

Den som anser något annat dömer mig. Killen som bara vill vara som sin mamma. Han som bara vill vara som hon. Han som ser upp till kärleken själv! Han som vill skapa något som hjälper människor att förstå. Att kärlek inte är att slå. Att kärlek är ett glas vatten och ett fint leende. Som kommer från sann kärlek. Från en person som bekänner färg, Som är som hon.

Det gör ont att bli trampad på. En blomma har inga vapen. Den är inte gjord för att försvara sig. Den tillåter till och med att andra får hämta näring hos sig. Bara det får dom att må bra.

Men den öppenheten och sårbarheten är också vad kärlek är.

Blomma kommer stå där och dö av allt salt. Men hon växer upp igen.

Men hon slog inte tillbaka. Hon tror inte på det. Hon tror på kärleken.

Något hon gör sig påmind om eftersom det är det viktigaste.

Då vet hon att allting kommer att lösa sig.

För det finns ingen kraft starkare och ingenting annat att förlita sig på.

Doktorn kanske tror att han är något. Jag kanske tror att jag är något. Du kanske tror att du är något. Vi kanske alla tror att vi blivit något. Vi spelar en roll. Som spelar stor roll. Som gör oss spända. Vi vill alla spela huvudrollen!

Med magisk musik och stor framgång! Glittrande ögon och kärleksfulla drömmar! Åh så vackert!

Vi kan det! Det är meningen! Du ska glänsa och skina och leva i frihet!

Men du måste följa avtal. Ajajaj.. Nu blev det spänt igen.

Du måste bekänna färg.

Du kan inte ljuga. Du måste säga som det är. Mamma vet. Mamma känner.

Hjärtat accepterar men ljuger inte. Ljuger vi så blir vi spända och får ont. Fortsätter vi så ökar vi trycket och dör tillslut.

Det är så komiskt med uttrycket "Att se sanningen i vitögat" och att kärleken är ljuset.

Det finns ingen tillblandad nyans där som försöker täcka över det uppenbara. Det blir ingen psykologisk peruk. Vi är sanna naturligt.

Att ljuga blir onaturligt. Det går emot vem hon är. Hon som är kärleken själv.

Nu vill jag gå och duscha. Kanske äta något innan eller samtidigt haha.. Jag återkommer. Jag sparade detta dokumentet för första gången sedan jag började skriva. Jag döpte det till "Namnlös".

Innan jag går så vill jag bara säga att jag skulle aldrig kunna ha sagt detta till min mamma utan att gråta så mycket så det inte skulle höras vad jag sade. Så tacksam är jag för min älskade fina mamma. Hon skulle aldrig tycka det vore rätt att jag kände skuld för den jag är och mitt liv. Hon är hon.

(Jag kan bli väldigt ivrig och okänslig när jag är hungrig. Precis som när jag var bebis och skrek som en galning och ville bli tillfredsställd hos mamma)

Kanske är detta något vi känner när alla inte mår bra? Kanske är det detta vi söker i allt vi gör? En hunger som gör oss okänsliga på jakt efter det viktigaste av allt som är kärlek. Helt galet! Då skulle vi inte ens njuta av maten ju? Den som ger oss liv och näring. Den som är lagad med kärlek.

Men som är svårt att ta emot om vi känner skuld. Om vi känner skuld i grunden av den vi egentligen rättfärdigt är blir det svårt att finna tacksamhet då vi inte förtjänar någonting. Om vi inte känner tacksamhet i grunden för det livet vi har fått så känner vi skuld för allt annat. Vi kommer då behöva slava och jobba för att ligga på plussidan vilket visar sig i kontrast till det vi utsätter oss för. Om vi jobbar många timmar vilket får oss att må dåligt så handlar det om en stor inre skuldkänsla. Det är som att hålla sig över vattenytan men inte kunna simma. Att göra sig av med skuldkänslorna är som att förvandlas till en sjöjungfru!

Nu duschar jag! (Jag är en hamburgare innan. Men jag har ätit penne pasta med sås i duschen. Det är mysigt. Prova!)

När jag kom ut från duschen så smorde jag mig i ansiktet. Snabbt och effektivt som att av ren praktikalitet bör göra så om jag inte vill förbli torr i huden. Men jag kan också sakna ned. Och vårda min hud i ansiktet. Jag kan sänka farten och ge mig själv kärlek. Mina händer behöver inte lämna mitt ansikte. Det är fortfarande kärlek och omtanke.

Jag älskar färg och känsla. Utan det är livet som en maskin. Jag vill känna mig som hon. Det är det jag vill i allt jag gör. Det är det jag försöker tala om för mig själv. Det är det jag och min roll inte har lyssnat på.

Så jag vill inte spela någon roll längre. Om inte på film då eller teater.

Men här och nu. I mitt liv. Så vill jag bara leva upp till förväntningarna.

Dom är mina egna.

Att vara mer som hon.

Vi är och blir som vi känner oss. Det är vad vi sänder ut som kommer tillbaka. Jag kan inte låta dömande åsikter vara i vägen gällande förutfattade stereotyper som dikterar vad jag är döda mig.

Jag vill vara en snäll och omtänksam person. En kärleksfull och hjälpande person som ger dig ett glas vatten och ett sött leende. Men då måste jag vara det för mig själv. Då kan jag bara lyssna på mitt eget hjärta. Där jag alltid är accepterad och fri. Aldrig dömd och skyldig.

Hon är kärleken själv. Det har ingenting med kön eller sexualitet att göra.

Det handlar om att acceptera och älska sig själv vilket endast är möjligt i absolut frihet där vi inte bär på någon skuld eller skam. Att komma ut är att komma in. In i värmen som finns i vårt hjärta. För att sedan inte be om ursäkt för att vi finns men heller inte ta plats genom att dominera.

Men att kunna säga 'Här är jag!' Utan nedvärdering kring det. Utan jämförelse och utan en övertygelse om en förbestämd väg i relation till vår familj och släkt.

Vår historik håller mycket energi som sedan blir vad vi upplever utanför oss själva. Det inre jobbet är det viktigaste som finns. Det är det som skapar en värld av kärlek där vi sjunger när vi arbetar. Som smurfar eller nåt!

Jag har en hudkräm för kroppen och en för ansiktet. Båda två har jag fått av min mamma. Hon vårdar mig än. Hon har mig i sitt hjärta. Det är höga krav att vara man. Det har blivit högre och högre krav att vara människa. Men det handlar bara om det ytliga i all oändlighet. Det kommer leda oss till döden.

Det säger sig självt. Ju längre bort du kommer ifrån värmen desto kallare blir det. Så småningom fryser du ihjäl. Allt handlar om vår egen ödmjukhet och tacksamhet som leder oss tillbaka hem igen. Där vi vårdar och tar hand om det vi har. Där vi visar tacksamhet och hedrar det som ger liv och det som alltid älskar. Inte det som leder med falskhet och hävdande. Hjärtats propaganda talar för sig själv. Det behöver ingen listig gimmick.

Allt det handlar om är att dölja sin rätta färg.

Den som är ärlig och sann kan slappna av och har ingenting att hävda. Den behöver inte rättfärdiga någonting. Eftersom den inte har något att dölja. Den är inte skyldig. Den har funnit och håller sig till sanningen inom sig själv.

Den är den blomman den är.

En blomma är varken maskulin eller feminin. Den bara är. Den vet det inom sig. Och utvecklar sig naturligt. Det behöver inte hävda något på utsidan som talar om vad som sker på insidan. Den är inte materiell.

Den är känslös och kärleksfull eftersom den är det rent naturligt och vill utvecklas för att visa det för världen.

Då måste den tro på sig själv. Då kan den inte ljuga.

Då måste den lyssna till vad villkorlös kärlek säger om den inom sig. Den måste tala om det för sig själv. Den måste vinna över sig själv till den ljusa sidan. Då kommer alla vinster. Att gå med vinst handlar alltid om att alla mår bra. Annars går vi med förlust. För att det handlar om oss.

Vi kan stödja varandra. Vi kan främja och nära varandra.

Men det tar död på oss själva om lögnerna accepteras.

Att ge sin kärlek till en lögn tömmer oss. Då dränerar vi oss och ger bort vår egen kärlek. Det kan ske inom oss i relation till oss själva. Det kan ske i relation till någon annan. Vi kan inte acceptera lögnerna och förvänta oss ett liv i frihet då frihet är samma sak som sanning.

Det enda som håller oss fångna är straffet. Straffet från domen. Domen från dömandet. Vi kan leva så med materiella tillgångar som en bil, ett hus eller ett par barn. Men det blir bara ytligt och inte kärleksfullt. Bara något vi tror är det. Men om inte alla mår bra? Då är det inte kärleksfullt. Då finns det lögnerna med i konstverket. Det blir då till ett konstverk fyllt av smärta.

Att bli som hon. Att bekänna färg. Att välja kärleken är att vara sann. Att inte döma. Att inte bära skuld och skam. Det gör ont. Det skapar spänningar. Det får oss tillslut att separera och dra oss undan. Vi kryper ned i jorden igen.

Så vad som krävs är inte en fysisk död. Men vad som behövs är att födas på nytt. Att bli sann.

Att acceptera sig själv så mycket att man hedrar sig själv. Det börjar med att känna tacksamhet för livet man har fått. För livet man har. Där man dricker vatten och ler inombords eftersom man är så söt.

Hjärtat gråter annars. Det är därför man känner så mycket sorg. Det kommer ifrån att känna sig sviken. Man känner sig besviken på sig själv. Eftersom man inte stod upp för den man är genom att vara sann mot sig själv.

Allt det som stod i början. Det som allt detta började med. Är en universal sanning som gäller alla. Det är det vi behöver säga till oss själva. Och vara oss själva trogna i relation till det. Då blir vi lojala i våra vidare relationer tillsammans med andra. Vi värdesätter oss och värdesätter andra.

Då behandlar vi inte henne som skräp och får henne att vilja hänga en skylt runt halsen som det står 'bortkastat' på.

Jag heter Lars Rosenblad och är 41 år och jag identifierar mig med henne. Jag är varken transa eller homosexuell. Jag är en man. Jag föddes som det och hedrar mig själv. Men jag har varit rädd för att bli man och levt som pojke i många år. Jag har inte velat bli något som slår. Jag har inte velat bli något som är aggressivt. Det är det värsta jag vet. Det har varit en definition av en man för mig.

Men det finns förebilder som fokuserar på hjärtat. Som ändå är män. Som inte skäms och som ser upp till hon. Som förstår att det är styrka i sårbarhet och öppenhet. Det som kärlek faktiskt handlar om. Den mannen är jag. Den har jag alltid velat vara. Något som inte accepteras i en värld av lögner och dolda agendor. Det måste vara något fel på mig då? Jag måste ha en någon slags sjukdom?

Att vara trevlig och kärleksfull som man kan ofta uppfattas som att man är homosexuell eller vill försöka få sex. Världen är sjuk.

Världen är totalt sexfixerad. Som en tonåring. Som inte kan acceptera sig själv och som inte kan förhålla sig till sanningen. Alla tonåringar är inte såna. Men en stor del är det eftersom de söker sig själva. Dom försöker få ett grepp om en identitet och en roll. Det där som skapar all press eftersom vi måste leva upp till vad vi skapar.

Allt som behövs är att slappna av och vara sig själv.

Allt vi bekräftar som är sant om oss själva attraherar det som är meningen i vårt liv. Det sker naturligt av ren kärlek och en tacksamhet och vilja till livet.

Det som får oss att slappna av med sinnet i behåll är 100% OK.

Det som får oss att slappna av med sinnet ur fokus kommer presentera insikter för oss men vi är då tyvärr inte närvarande för att ta del av dem.

Att fråga sig själv varför med ambitionen att förstå sig själv och sin situation mer leder alltid till samma sak. Till hjärtat och kärleken. Då inga rättfärdiganden eller bevis behövs mer. Då man kan stå där naken med kläderna på.

Där man känner kärlek inom och på ytan av sin födelsedagskostym.

Resten är en smaksak. Som allt i livet. Vad vi föredrar och tycker om.

Men det är aldrig vem vi är. Tänk om någon själ alla mina kläder och smycken och smink då? Då förlorar jag ju mig själv men ändå står kvar? Hur är det möjligt? Jag kanske levde en lögn då?

Vi behöver inte vara något för någon annan än oss själva.

Att vara sann är inte en prestation som handlar om något perfekt.

Det finns inte.

Men genom att inte bullshitta sig själv. Hitta inte på ursäkter och undanflykter utan säg som det är bara. Om du kan stå för det i relation till dig själv så kan du det med andra med. Då lever du ett ärligare liv. That's all.

Men gör du inte det så slits du i två riktningar. Därför att du vet vad du håller på med. Det vet du alltid. Ju mer sann du blir i förhållande till dig själv desto mer kommer fram som talar emot dig. Sluta slå dig själv i ansiktet. Men du kanske gör det för att du vill tappa det??

Eftersom rollen blivit för jobbig att spela.

Nu ska jag gå och bada. Jag var precis ute på promenad med mamma i skogen. Hon spelade en jättefin låt med 'John Lennon' för mig innan och berättade att hon hade dansat för sig själv hemma för första gången på många år eller om det var någonsin kanske?

Kanske badet ger mig något slags avslut på detta. Kärleken är oändlig och tar aldrig slut. Som boken jag läser för tillfället på kvällarna 'Den oändliga historien'. Jag rekommenderar den filmen. Den handlar om dig.

Jag har ont i hjärtat efter idag. Jag skrev allt detta idag.

Det blir mycket att gå igenom känslomässigt. Jag skriver inte av logik och teori. Jag skriver från hjärtat.

Det är nog säkert träningsvärk! Det är bra det.

Yes! Nu bad. Jag återkommer om 1 timme eller två. Ni kan väl kasta frisbee eller baka muffins eller nåt. Kratta löv eller vad som helst. Hej.

Så!

Några ideér kretsade runt skallen. Värken i hjärtat är densamma. Jag är otroligt törstig och sötsugen. Jag funderade på namnbyte och ville komma hit så jag kunde skriva om sex.

Att tejpa ihop sex och kärlek är vansinne.

Att sex skulle vara kärlek innebär något sjukt i relation till alla kärleksfulla relationer där sex inte är lämpligt. Att sex skulle vara kärlek innebär att vi håller oss på avstånd eftersom det är vad all kärlek eventuellt leder till. Det är inte min åsikt utan det är vad som naturligt sker om vi likställer dessa och låter dom vara en och samma.

Sex kan vara 100% utan känsla.

Kärlek kan vara 100% utan sex med bara känsla.

Det finns inte en läsk eller kropp som kan få mitt hjärta att sluta värka.

Jag vet det. Det blir bara en tröst.

Jag kan byta namn och göra mig fri från min historia i teorin. Men inte känslomässigt. Det blir bara en flykt.

Jag är människa. Ett barn av kärlek. Även om jag är 41 år just nu. Jag behöver kärlek. En kärlek som jag inte finner hos mamma. En kärlek som jag finner i andra människor. Som älskar och uppskattar mig. Som uttrycker det och visar det med sin känsla. Som förmedlar det med sitt hjärta. Då känner jag mig värdefull. Då känner jag mig sedd. Jag får se dom.

Jag kan visa mig själv det. Jag kan vara kärleksfull i relation till mig själv. Men det räcker inte. Kärleken behöver delas. Vi behöver kontakt med andra människor. Vi behöver närhet. Det är vårt söta vatten. Vår näring.

Men då måste vi värdera oss själva först.

Vi måste duga som vi är och ännu mer vara stolta och älska dom vi är!

Då måste vi lita på vad vi säger om oss själva vilket innebär att vi inte kan agera motsatt. Ingen tror på en lögnare. Så om sanningen ska fram..

Vi måste göra rätt för oss.

Detta i samspel med att förhålla oss ärligt i relation till oss själva och andra.

Sanningen är inte en pryl. Det är inte ett åstadkommande.

Man blir inte sann bara sådär..

Livet är ett förhållande. Man förhåller sig sanningsenligt. Uppriktigt.

Men först kanske man behöver städa i lögnernas garderob så att det blir så fint att dörren kan hakas av. Ingen behöver komma ut. Det är öppet hus.

En vis man sa en gång till oss så här:

Om du har termiter i huset så behöver du få bort dom allihop. Om du lämnar en endaste termit kvar så äter den upp huset sakta men säkert. Det tar längre tid men det kommer att ske. Termit = Lögn = Rättfärdigande.

Du behöver inte äta giftiga kemikalier som kanske förstör organ på köpet. Vad du behöver göra är att tala sanning och komma djupare in bland all skit som talar emot dig där du tillslut städat undan alla "termiter" och gjort rent hus i helvetet.

Livet blir ett annars. Helvete alltså.

Himlen är runt hörnet. Du kan sova som en ängel i din säng.

Om du slutar bete dig som en djävul.

Lösningen och svaret är ett och samma. Vilket talar sitt tydliga språk om man läser mellan raderna. Kom hem står det. Till friheten inom dig som är ljuset mellan alla bokstäver. Villkorlös kärlek. Kom tillbaka till kärleken och hjärtat så ofta du kan. Lägg all din energi och fokus där och känn ditt liv.

När du är villig att känna allt så kommer allt till ytan. Det du hållit inne.

Där kan du med sanningen förstå det, acceptera det, förlåta det och släppa det.

Det du bär på känslomässigt blir jobbigt för hjärtat. Hjärtat och all kärlek är vad som attraherar allt du önskar i ditt liv. Om det är fyllt av rädsla och sorg, skuld och skam. Då blir detta vad ditt liv handlar om eftersom du ska lära dig se vad du behöver förändra inom dig.

Det logiska sinnet är mannen. Maskulin. Vänster hjärnhalva. Ingen känsla. Det känslomässiga är kvinnan. Feminin. Höger hjärnhalva. Ingen logik.

En hjärna har både en man och en kvinna. Män behöver lära sig vara mera känslomässiga och kvinnor behöver vara mera handlingskraftiga. Men ingen behöver dominera eller nedvärdera den andra. Det är bara ett osäkert dömande. Något som handlar om prestige och åstadkommande.

Vi är olika gällande våra ambitioner och drömmar.

Ingenting är löjligt eller fjantigt.

Som att stödja och främja en värld av kärlek oavsett vad man gör.

Som att vilja vara en förebild för alla unga som vill acceptera sig själva som är så otroligt fina som dom är. Då måste vi föregå med gått exempel. Då måste vi vara sanna och acceptera oss själva först. Där vi gör oss av med skuldkänslor. Skam och rädsla. Och inte tillåter lögner vara ett accepterat kommunikationssätt i relation till oss själva och andra.

Mamma accepterar mig och tycker jag är jättefin som jag är.

Jag börjar inse det själv nu eftersom jag säger det till mig själv.

Allt jag gör är bra eftersom jag gör det bästa jag kan. Men jag kan bli bättre! Det betyder inte att jag var dålig från början. Jag var bra och kan bli bättre.

Alltid. Jag lär mig. Jag utvecklas.

Ambitionen är att känna sig tillfreds med sig själv. Att värdera sig själv högt och att helt enkelt uppskatta sig själv. Vi får vad vi ger. Om vi hedrar oss själva och finner trygghet med att vara den vi är så svarar världen på det. Världen svarar på skådespelar med. Det finns duktiga sådana. Riktigt bra! Men frågan är om du orkar hålla rollen igång? Kanske relationen med dig själv och dom nära och kära kommer att skadas?

Livet är meningen att avnjutas.

Det sker bara i en avslappnad närvaro. Annars blir allting så spänt.

När vi ska framställa oss så duktiga och trevliga i vår valda roll.

Jag vill vara mig själv. Om jag inte skäms eller jämför mig med något ideal så kan jag slappna av och bara vara den jag är. Om jag är sann så döljer jag ingenting. Då kan jag få väldigt nära relationer med andra som är likadana. Men jag kan även förstå och acceptera andras resa i livet. Och inte döma dom som idioter. Men önska dom mera insikt i livet. En större medvetenhet.

Och framförallt en djup önskan från mitt hjärta att dom slutar slå sig själva i ansiktet och istället tar av sig masken. Dom är så himla fina där bakom all fasad. Precis som jag är när jag ser mig själv i spegeln. Med rakad skalle. Något jag accepterar, det gör jag :)

Precis som jag känner mig inombords när jag speglar mig i kärlekens spegel och får reflekterat det som är sant.

Tack för mitt liv. Tack för den jag är. Tack för mitt andetag. Tack för allt jag får.

Det värker mindre i hjärtat nu precis.

För mig, så är tacksamhet, ödmjukhet och kärlek samma sak.

Från mitt hjärta till dig.

Kram Lars

Nu ska jag gå och spela spel hos en vän och sedan sova över där. Hon ligger i sin lilla soffa och sover och jag får ta hennes säng. Så snäll och gullig. Tack älskade fina mamma. Jag älskar dig! Idag konstaterade vi att kursiv text är lite mer snäll. Som att lägga huvudet lite ut sidan. Intressant att det blir åt höger om man följer textens lutning. Åt det feminina hållet. ;)